FRUMUSEL cu steaua'n FRUNTE

POVESTIRE PENTRU COPII ŞI TINERET DE Maria Sorel

3). FRUMUŞEL ESTE JUDECAT ŞI OSÂNDIT LA ŞTREANG

La cele ce am scris în capitolul trecut despre împăratul Furtună, trebue să adăugăm ceva, pentru a-l cunoaşte şi mai bine.

Acest împărat nu prea îşi pierdea timpul să îngrijească de soarta ţării şi supuşilor săi. De altfel, nici nu-i rămânea timp. Dacă nu făcea decât să mănânce, să bea să doarmă ! Se mulţumea cu ceea ce îi spuneau sfetnicii săi, că în împărăţie este linişte şi rânduială şi că tot poporul înoată în fericire.

In schimb, ducea mare grijă de pielea sa. Aceiaşi sfetnici şi mai cu seamă fiica-sa Aglaiţa îi spuneau mereu, că sunt oameni care umblă cu gânduri rele, care ar vrea să-l dea jos din scaunul împărătesc sau chiar să-i facă moartea. Aşa ajunsese el să nu vadă în juru-i decât ucigaşi.

Din această pricină, era ca judecător, de o asprime de necrezut. O simplă bănuială sau o vorbă şoptită la ureche de Aglaiţa erau deajuns ca un nenorocit, chiar când n'avea nicio vină, să fie trimis la ştreang. Ursuză şi rea la suflet, Aglaiţa avea, din nenorocire, trecere mare asupra lui şi întrebuinţa această trecere, ca să-l împingă la fapte de cruzime.

In popor mergea vestea — care era o veste adevărată — că ea cârmuia tot în locul împăratului şi că împăratul era în mâinile ei o unelteă, care făcea tot ce i se spunea şi i se cerea.

Despre această domniţă se mai ştia, că este o risipitoare şi o nesocotită şi că, îndemnat de dânsa, împăratul Furtună pusese asupra supuşilor săi biruri aşa de grele, încât bieţii oameni ajunseseră, cum spune o vorbă, la sapă de lemn.

De aceea, pe cât de iubită era domniţa Aurina pentru bunătatea ei, pe atât de duşmănită era Aglaiţa, pe care o blestema toată lumea.

Acum când ştim aceste lucruri, să mergem înainte cu povestea noastră.

Cele cinci perechi de boi, ce trăgeau patul-căruţă în care era tolănit împăratul, păşea încet, apropiindu-se de stejarul sub care Furtună împărţea judecata. Insă, după boi venea o dihanie, la care Frumuşel se uita foarte mirat, deoarece, până atunci, nu văzuse alta la fel. Şi era o dihanie mare, nespus de mare.

Spunem îndată, că dihania nu era alt ceva decât un elefant, însă un elefant de o mărime neobişnuită. Prin ciudăţenie, care ne arată şi cât era de sucit, împăratul Furtună ţinea la acest elefant mai mult decât la oricine, mai mult chiar decât la cele două domniţe fiicele sale. Zece servitori şi zece oşteni de pază erau numai în slujba lui Fildeş, aşa cum i se dăduse numele. Furtună nu făcea un pas afară din palat, fără să fie însoţit de Fildeş. Şi ar fi fost vai şi amar de acela care s'ar fi uitat strâmb la Fildeş sau care nu l-ar fi salutat cu tot respectul, atunci când Fildeş trecea pe drum.

Insă Fildeş era mai cu seamă nelipsit în zilele în care Furtună împărţea judecata la umbra stejarului din poiană. Fără el nu se puteau aduce la îndeplinire hotărârile ce lua împăratul la judecată. De ce ? Vom vedea ceva mai jos.

Iată, după ce boii s'au oprit sub stejarul din poiană, împăratul a fost luat pe braţe de patru sfetnici şi patru oşteni şi dus cu toată băgarea de seamă, parcă ar fi fost de sticlă, într'un fotoliu de catifea lipit de trunchiul stejarului. I s'a potrivit la picioare o pernă şi i s'a dat în mână sceptrul împărăţiei.

De o parte şi de alta a fotoliului erau două scaune, de asemenea căptuşite cu catifea. Pe scaunul din dreapta a şezut domniţa Aglaiţa, iar pe cel din stânga domniţa Aurina. Acum a început judecata.

Mai întâiu, au fost judecaţi câţiva, cărora li se aducea învinuirea, că ar fi furat vreo găină sau vreo raţă, ori că ar fi sărit noaptea în grădini streine şi ai fi furat ceva fructe. Şi pentru astfel de fapte, împăratul, pe care Aglaiţa îl întărâta mereu, osândea la închisoare de ani de zile. La fel vroia să facă şi acum, însă, lucru ce nu se întâmplase niciodată, de rândul acesta Aglaiţa îi cerea şi stăruia să fie blând şi iertător. „Le este de ajuns, zicea ea, ca Fildeş să-i scuture puţintel.

— Fie şi cum spui tu !" se învoia Furtună. Apoi, către Fildeş : „Haide, drăguţule, scutură-i de câte trei ori fiecare !"

Cum îi scutura Fildeş? Ii apuca mai întâiu cu trompa, îi ridica în sus îi învârtea de câteva ori, după aceea îi lăsa iarăşi jos, însă mai încet şi cu băgare de seamă. Dar dacă împăratul îi poruncea : „Pe el ! Sdrobeşte-l !" elefantul după ce-l ridica pe nenorocitul acela cât mai sus şi după ce-l învârtea de mai multe ori, îl isbea la pământ cu toată puterea. Dacă nu murea din această isbitură, îl mai călca şi cu picioarele, până ce-i strivea oasele.

Iată ce însărcinare groaznică avea elefantul Fildeş. Tot în legătură cu pedepsirea nenorociţilor judecaţi şi osândiţi de împăratul Furtună, mai avea o însărcinare, precum se va vedea numai decât.

A venit acum şi lui Frumuşel rândul să fie judecat. Aglaiţa orânduise înadins în aşa fel, încât să fie lăsat la urmă. Tot ea îl înfăţişă împăratului, zicându-i : „Tată şi stăpâne, ticălosul acesta a fost găsit de soră-mea Aurina şi de mine lângă „Fântâna lacrimilor". Cică venise să culeagă nişte flori de leac, însă adevărul este că a venit cu gânduri rele. Nu se încape îndoială, că a fost